

en Fortryllelse. Hans Blik faldt ud gennem Verandadøren, — og det blege, højtidelige Sommernats-Landskab derude med den store Stenvase og de sorte cypresagtige Poppeltræer syntes ham i samme Øjeblik som en Levendegørelse af Frøken Ragnhilds Musik. Da genkendte han Chopins Sørgemarsch, hans Søsters Yndlingsstykke, som han i sine Ungdomsdage saa ofte havde hørt hende spille i Mørkningstimerne derhjemme, ... og i det samme var det, som om Omgivelserne forvandlede sig for ham. Det var ikke længer Doktor Hassings Dagligstue, men hans eget Barn-domshjem, han befandt sig i; det var hans egen Søster Betty, der sad derhenne paa Taburetten mellem Klaverets to tændte Lys og med yndefulde Bevægelser løftede og sænkede de hvide Hænder over Tangenterne. Som en Bjergtagen, der hører sin Hjem-bys fjerne Klokker ringe, sad han med endnu halvt slumrende Bevidsthed og lod Øjet hvile paa disse hvide, smukke Skygge-hænder; og da de under en Pavse i Musikstykket toges fra Tan-genterne og sænkedes ned i Skødet, gled hans Blik uvilkaarlig op over Frøken Ragnhilds slanke Arme og hengav sig til Be-tragtning af hendes Nakke, hvorfra det egnrøde Haar var strø-get bort for at samles i en Snegl over Issen. Han sad en Stund fortabt i Beundring for dette Haar og denne Nakke, fulgte i Tanker Halsens Linjer opefter og henryktes af hendes venstre Øre, hvis fine, gennemsigtige Brusk fik et koralrødt Skær fra det bagvedstaaende Klaverlys. Men pludselig vaagnede han til Bevidsthed ... Under skamfuld Forvirring strøg han sig med begge Hænder gennem Haaret, og saa snart Musikstykket var tilende, rejste han sig. Han følte sig ilde; han vilde hjem.

Temmelig hovedkulds tog han Afsked og befandt sig faa Øje-blikke efter ude paa Vejen.

Men heller ikke herude hævedes straks Fortryllelsen, skønt han gik med stærke, hastige Skridt, ligesom drevet frem af sit Hjertes urolige Banken. Musikens Toner blev ved at forfølge ham henad den slangebugtede Vej; ... han blev ikke helt sig selv, før han naaede over Sognegrænsen og saae de hjemlige Bakkers mørke Masse tegne sig højt mod den allerede svagt lysende Horisont.